

EPERJESI LAPOK

Sárosmegeye s városainak társadalmi s gazdasági érdekeit képviselő hetilap.

Szerkesztői iroda: főutca, 203. szám.

Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Kiadó-hivatal:

Eperjesi Bank-Egylet könyvnyomdájában Eperjesen.
Ide intézendő minden előfizetés, hirdetésny és a kiadás körüli panaszok.

Megjelen: minden szombaton.

Előfizetési ár:

vidékre postán vagy helyben házhöz küldve:

Egy évre 5 frt — kr.
Félévre 2 „ 50 „
Negyedévre 1 „ 50 „

HIRDETÉSI DÍJ:

háromhónapos petit sor egyszeri hirdetése 5 kr., többszörös hirdetés jutányosabb.

— Bélyegdíj: minden hirdetésért külön 30 kr. —
Nyitár minden sor 10 kr.

Kéziratok és levelek vissza nem adatnak. — Bérmentelen levelek csak ismerős kezektől fogadtnak el.

Előfizetési felhívás

az

EPERJESI LAPOK

című

társadalmi s gazdasági hetilapra.

Előfizetési feltételek.

Egész évre . . . 5 frt — kr.
Félévre 2 „ 50 „
Negyedévre . . . 1 „ 50 „

Az előfizetési pénzek az Eperjesi Bank-egylet könyvnyomdájába intézendők.

Vidéki előfizetéseket legcélszerűbben postautalvánnyal eszközölhetők.

Eperjes, január 19-én.

Hogy hazánkban a közbiztonsági állapotok nem a legkedvezőbbek, ez oly tény, melyet a bűnügyi statisztika, és az ország különböző vidékeiről ugyszólván naponta érkező hírek kétségtelenné teszik.

Végre belátták, hogy ez úgy nem maradhat tovább, de egyúttal azt is, hogy rendőrségünk jelenlegi szervezete épen nem alkalmas arra, hogy azzal a célt elérjük.

A büntettek megelőzésére, bűnösök kipuhatólására s a megzavart rend helyreállítására, kivált rendkívül, de mindazáltal nem szerfelett ritka, esetekben, katonailag fegyelmzett, szakképzett és egyöntetűen szervezett közegekre van szükség.

Mint hogy ilyenekkel nem bírnak, s a jelenlegi szervezete számos hiányai csakugyan napról napra érezhetőbbekké válnak, a ministerium végre megváltoztatta előbbi tervét, melynélfogva állami rendőrséget a fővároson kívül csak néhány megyében akart felállítani, s a legújabb hírek szerint az ország egész területén államivá alakíttatnék a rendőrséget.

A ministerium e szándéka minden oldalról tetszéssel fogadtatott s általános elismerésben részesült.

Azonban, bár a lényegre, az egyöntetű szervezetre nézve, a túlnyomó többség egyetért is, a kivitel módzataira nézve mindazáltal eltérők a nézetek.

Igy egy fővárosi lap egyöntetű, de megyei alapon szervezendő rendőrséget kíván. Mert azt hiszi, hogy ha annak alapját állami utasítás képezi; ha kvalifikáció, kiképzetés és nyugdíj tekintetében az állam biztosítékot szerez magának és viszont, az épen ezen biztosítékok miatt emelkedő költségek fedezéséhez hozzájárul, akkor el lehet érni egy csaknem katonailag fegyelmzett, egyöntetű és mégis megyei kinevezés és ellenőrzés alatt álló rendőrség szervezését, mely a modern állam és önkormányzat minden szükségének megfelel.

Csak sajnálni lehetne, ha e nézet, t. i. „a megyei alapon” való szervezés, a döntő körök intencióit tükröztetné vissza; mivel ez ismét oly fél rendszabályt alkotna meg, melynek gyakorlati előnyei, a költségekkel arányban nem állnának.

Mert első sorban azt is multhatlanul megkívánjuk egy jól szervezett rendőrségtől, hogy tekintélyével mindenkinek imponálni tudjon, a mi pedig nem érhető el az által, hogy a kinevezést, az ellenőrzést stb. ismét a megyére bizzuk; szóval: ha a rendőrség egyes csoportozatait kisebb körökhöz nem csak alárendeltségi, hanem függő viszonyba helyezzük. Ily szervezet csak megörökítésére szolgálna a fennálló patriarchalis rendszernek. Már pedig épen ez az, a mely mai rendőrségünk erőkifejtését leginkább zsidbasztja.

Mi ugyan meg tudjuk becsülni a patriarchalis életmódot és rendszert, de nem ott, hol a honpolgárok létérdekei — személy- és vagyonbátorság — forognak szóban!

Már pedig, ha a rendőrséget ismét megyei alapon szervezzük, úgy a közbiztonsági közegek egyöntetűsége legfeljebb a ruha, meg a szabályzat egyenlőségére fog szorítkozni; más tekintetben azonban a rendőrség megyénként egészen lokális jellegű lesz mint akár jelenleg. Ily fél rendszabály

meghonosításáért, mely a fennálló rendszer bajait meg nem szünteti, hanem csak a költségeket szaporítja — könnyelven szólva, kár egy krajcárt is kiadni.

Kiemelni a rendőrséget jelenlegi függő helyzetéből s állami kinevezés, katonai szervezés és központosítás által a kellő tekintélyt biztosítani az intézménynek és közegeinek, a mi kinem viheto akkor, ha a kisebb körök nagyobb-apróbb befolyása alól azt nem emancipáljuk, — ez az a mire nekünk törekednünk kell.

Ily szervezés mellett nem igen akadna alkalomunk oly esetek feljegyzésére, mint az volt, mely mintegy két hónap előtt adta elő magát, a mikoris két vidéki uri ember, nyilvános piacon a vásári közönség szemeláttára végigostorozott a bakról két városi rendőrt, mivel nem sikerült a sokaságon keresztül azonnal utat nyitnuk az uri fogatok részére.

A szegények oly lelki nyugalommal türték az ütlegetek, mintha azokban a törvény betűi szerint részesültek volna.

Hogy ily incidensek mennyire ártanak a rendőrség tekintélyének, nem nehéz belátni. Külföldön ilyesmire gondolni sem szabad. Pedig ily esethegeknek csak a katonai szervezés és központosítás veszi elejét, melyeknek öntudatában az egyes közeg is minden körülmények között s minden emberrel szemben — legyen az ur vagy paraszt — bátran s erélyvel lép fel, a miről eo ipso le kell mondanunk, mihelyt a megyei alapon leendő szervezést elvül tűzzük ki.

Az italméresi jog szabályozása.

A m. kir. belügyminister e következő körrendeleteket intézte a magyarországi megyékhez és a magyarországi törvényhatósági joggal ruházott városokhoz, az italméresi jog gyakorlata, s az e részben felmerülő kihágások eseteiben követendő eljárás szabályozása tárgyában:

Az italméresi regal-jog gyakorlata s az e részben felmerülő kihágások eseteiben követendő eljárás szabályozása tárgyában 1868. évi július 7-én 13,713 szám alatt kibocsátott miniszteri körrendelet hatályon kívül tétetik, s tekintettel az annak keletkezése óta alkotott több törvények új rendelkezéseire és a gyakorlati életből időközben merített tapasztalatokra, az idézett körrendelet helyett, addig is, míg a kir. kisebb haszonvételek szabályozása s illetőleg ezen kérdés végleges eldöntése törvényhozás útján eszközöltetik, a minisztertanács megállapodása folytán a következők rendeltetnek.

1. A szőlőtulajdonosok és bortermelők saját termésű általuk kezelt boraikat nem csak hordókban, hanem rendszeren dugaszolt és saját pecsétéikkel vagy ólom lemezzel ellátott üvegekben is, saját helyiségeikben, de mindenesetre az álló és ülő vendégek és e szerint a korcsmaszerű mérés és fogyasztás teljes kizárásával eladhatják.

Kötelesek azonban a bortermelők a fentebb elősorolt módzatok megtartása mellett palackokban eladandó saját termésű boraikat legkésőbb szüret után hat hét alatt és mindenesetre az eladás megkezdése előtt az illető községi előjárásánál bejelenteni.

Az illető bortermelők, saját termésű boraikat az imént tüzetesen körülírt korlátok között a termelési község határára kívül egyedül csak azon községben árulhatják, a hol állandóan rendszeren laknak, és ott is csak az esetben, ha ezen községben saját borpincével is bírnak, melyben az önmaguk által termelt borokat tartják és kezelik.

2. A bejegyzett cégi anyag-fűszer- és vegyeskereskedők honi csemege és külföldi borokat, külföldi sereket, édesített alkohol tartalom italokat, melyek alatt tiszta szeszszel gyárilag készített finom italok, mint liqueur, rhum, rosoglio értetnek, — kellőleg dugaszolt, lepecsételt vagy lemezzel lezárt címmel ellátott üvegekben árulhatnak.

Honi csemege borkak csupán oly bor tekintendők, melynek ára literenként legalább 60 krban van megszabva; ezen azonban a palack értéke is befoglalatik, mely azonban literenként 10 kr meg nem haladhat. Külföldi borok és külföldi sörök alatt pedig csupán a vámterületen kívül termelt borok és serek értendők. A liqueur, rhum és rosoglio csak akkor tekinthetők ezen pont első

bekezdése alapján elárúsítható finomított szesz italoknak, ha azok ára literenként és üvegestül legalább 60 krajcárban van megszabva.

A fentemlített kereskedők, iparosoknak mesterségük folytatására, vagy másoknak is házi célokra legalább 30 Reaumur fokot tartalmazó szeszt is adhatnak el, de csak zárt, kellőleg lepecsételt oly palackokban, melyek azon felül még a gyáros vagy eladó kereskedő címevel vannak ellátva; az ily palackok 1/2 liternél kisebbek és egy liternél nagyobbak nem lehetnek.

Kijelentetik különben, hogy a fentebb említett kereskedők a szesz- és szesz italok árulását csupán mellék-üzletként gyakorolhatják.

3. A cukrázók és kávéosok (ide nem értve a tisztán csak kávéméréssel foglalkozó iparosokat) vendégeiknek a 2-ik pont alatt megszabott kellékeknek megfelelő finomított szesztartalmú italokat, úgy mint liqueurt, rosogliot, rhumot poháronként kiszolgáltathatnak; megjegyztetvén, hogy ezen kedvezményt csak oly cukrázók vehetik igénybe, kik a szó szoros értelmében a cukrászati üzlet körének igényei szerint az üzleti cikkeket legnagyobb részben maguk állítják elő, s azokat a fogyasztó közönség kívánalmainak megfelelőleg, folytonosan friss minőségben készletben tartják.

4. Vasutépítés, csatornaásás, védtöltésezés és más nagyobb számú idegen vidékekről összeseregülő munkásokat igénylő építkezések vállalkozói, saját munkásaikat, az építkezés helyén, szesz italokkal elláthatják, ha az építkezés a községen kívül vagy egyáltalán oly helyen történik, hol ily italok kimérése végett a regal-jog alapján rendes korcsma nem létezik.

5. A bornak, valamint általában véve minden nemű szesz italoknak kötött edényekben, azaz hordókban a regalejog körén kívül eső, illetőleg a szabad kereskedés tárgyát képező nagyban való eladásánál, az 1836. VI. t. cz. 2. §-a alapján ország-szerite kifejtett gyakorlat szerint legkisebb törvényes mértéknek a használatban volt egy bécsi akó tekintetű, melynek a métermérték behozataláról szóló 1874. VIII. t. c. értelmében 56 liter és 59 centiliternyi ürtartalom felel meg ugyan, minthogy azonban ily ürtartalom edények a közforgalomban elő nem fordulnak, ezen legkisebb törvényes mérték 1/2 hektoliternyi ürtartalommal állapítatik meg. Liqueurökkel, melyek hordókban szállíthatni nem szoktak, a szabad kereskedés oly módon gyakorolható, hogy a lepecsételt üvegek zárt ládába helyeztessenek el, szükséges azonban, hogy ezen üvegekben összesen legalább ötven liternyi folyadék foglaltassék.

6. Ha az 1., 3. és 4. pontok alatt említett bortermelők, iparosok és építkezési vállalkozók az ugyanazon pontokban tüzetesen megjelölt korlátozásokat figyelembe nem véve, azoktól eltérőleg gyakorolnák a saját termésű borok — illetőleg a szesz italok árulását, vagy ha az imént említett egyéneken kívül bárki más az illető jogosult beleegyezése nélkül bort, sört, pálinkát, szeszt s illetőleg bárminemű szesz italokat az előző 5-ik pontban meghatározott mértékben aluli mennyiségben, vagy nem kötött edényekben, illetőleg hordókban vagy zárt ládában árulna; azok az 1836. évi VI. t. c. 2. §-a és az 1840. VII. t. c. 2. §-ának értelmében a csap alatt levő egész mennyiség elvesztésével büntetendők, — az imént említett t. c. cikke szelleméből és a dolog természetéből önként folyván, hogy a csap alatt levő bor, szesz, pálinka, vagy sör, illetőleg bárminemű szesz ital alatt nem csak a csapon levő hordókban található, hanem az abból más nyitott edényekbe, vagy üvegekbe már leeresztett folyadék is értendő.

Ha azonban a 2. pont alatt említett kereskedők az ugyanott előírt korlátozásokat figyelembe nem véve, az italméresi jog kárára, azoktól eltérőleg gyakorolnák a szesz vagy szesz italok árulását a regalejogcsontítás első esetben az 1836. évi VI. t. cz. 2. §-ában kimozdított eldobozással, a második esetben a most említett eldobozáson felül 100 frtig terjedhető s az illető község szegény alapjára fordítandó pénzbirossággal, a harmadikban elkövetett jogcsontítás esetében pedig a 2. pont szerint nekik engedélyezett szesz- és szeszital-árulási kedvezmény teljes elvonásával büntetendők.

7. Az italméresi jog tulajdonosának a 6. pontban elősorolt esetekben az 1836. VI. t. cikk 2.

§-ában kimondott, és közigazgatási uton végrehaj-
tandó elközbázson kívül az 1840. évi VII. t.-cikk
2. §-a értelmében jogában áll, szenvedett kárait
és költségeire nézve a törvény útján magának tel-
jes elégtételt szerezni.

8. A volt földesur és urbéri község között
az urbéri korcsmárolás iránt felmerülő jogi kérdé-
sek tárgyalása s elintézése, az illetékes bíróságok
hatásköréhez tartozván, ezek a jelen intézkedések
által egyáltalán nem érintettek; ellenben a jog-
sultság kérdésének bírói uton való eldöntéseig a
fennálló gyakorlatnak (statusquo) ideiglenes fen-
tartása, továbbá az urbéri községet törvényesen meg-
illető bormérés gyakorlatának szabályozása, vala-
mint az italmérsi uti jog csok. kitérásának, illetőleg
a szesz- és szeszszitalok árálása körül elkövetett
kihágásoknak megbüntetése, a közigazgatási ható-
ságok hatásköréhez tartozik.

9. Az e tárgynál felmerült panaszok megviz-
sgálására és első foku elintézésére megyékben a
járásbíró, törvényhatósági joggal bíró váro-
sokban a városi kapitány, Budapest főváros terü-
letén a kerületi előjáró, rendezett tanácsú váro-
sokban pedig a városi hatóság van hivatva, mely
utóbbi ezen hatáskörét az e célból állandóan meg-
bízott előjárósági tag által gyakorolja.

Ezek a panasz tárgyát az érdekelt felek meg-
hallgatása s a törvényes bizonyítékok megszerzése
által minden oldalról felderítve, a barátságos
egyeséget megkísérteni tartoznak, ennek nem si-
kerülése esetében a fenforgó panasz fölött első
fokulag határozatot hoznak s azt a felfolyamodási
jog fennhagyása mellett az érdekelt felekkel szokott
módon közlik.

Az ügy felülvizsgálatának lehetősége meg-
kívánja, hogy az ily tárgyakról rendes jegyzőkönyv
vezetessék.

10) Felfolyamodás esetén az eljáró hatóság-
nak tisztában álland az összes tárgyalási iratokat
kimerítő jelentés mellett a megyékben és rendezett
tanácsú városokban az alispánhoz, törvényhatósági
joggal bíró városokban és Budapest fővárosban a
tanácshoz felterjeszteni. Az alispán, illetőleg a
tanács a nehezelt eljárást és határozatot felü-
lvizsgálván, a panaszos ügyet második foku határo-
zatával látja el.

11. A másodfoku határozat a közigazgatási
bizottsághoz felebezhető, de csak azon esetben,
ha az az első foku hatóság határozatától eltér,
vagy ha az egybehangzó határozatokban a szesz-
vagy szeszszitalárulási jogosultság elvonása mon-
datik ki. Ezen felfolyamodvány az első foku ható-
ságnál nyújtandó be, s a második foku hatóság
útján jelentés kíséretében a közigazgatási bizottsá-
ghoz terjesztendő, mely az 1876. évi VI. t.-cikk
61. §-ában megjelölt eset kivételével, az ügyben
véglegesen dönt.

A felebbezések zárideje 15 nap.

Ezen szabályrendelet 1877. évi febr. hó 1-én
lép életbe.

Budapestben, 1877. évi dec. hó 31-én.

Tisza Kálmán, s. k.

Különfélék.

Adományozás. Ó felsége az eperjesi görög
katholikus székeskáptalanban dr. Mihálics Mihály
örkanonoknak a boldogs. Szűz Máriáról nevezett
Budavár előtti új egyházi címzetes prépostságot
díjmentesen adományozta.

Kinevezés. Bornemisza Lajos a belügymi-
nisteriumban segédfogalmazóvá nevezetett ki.

A megyei egészségügyi bizottság már meg-
alakult. Elnöke Dessewffy Lajos, titkára dr.
Szalay Kálmán.

A felsőmagyarországi első ipar- és hitelbank
100 frtos részvénye után a 8-ik számu szelvényre
13 frt 25 krnyi osztályt fog fizetni.

Kutba estek — ninesen baj. Adámföldén
nem rég megtörtént az az eset, hogy egy anya
két gyermekét egy kerti kutba dobta, azután meg
maga is utánok ugrott, a nyomornak melyben él-
tek, ily módon véget vetendő.

Szerencsére a kút száraz volt s az oda került
személyeknek, kiket a szomszédok csakhamar ki-
húztak, semmi bajuk sem lett.

A lelkiismeretlen anyát kérdőre vonták.
Már minálunk ver-buválnak, jobban mondva
soroznak. A besorozottak hagyományos módon a
lehető legerősebb hangon exequált dalokkal adják
a város tudtára, hogy már ezentul katonák.

Az utolsó farsangon rendezendő lövész-
egyleti álarcos bála folyamatban vannak az elő-
készületek. Fényes álarcos-menetet is terveznek,
mely az eddigieket nagyszerűség tekintetében fel-
ül fogja mulni. Bővebb értesítést legközelebb
adunk.

A varanói házasulandó fiatal emberek az
ottani „magyar korona“ termében 1877. febr. 3-án
a varanói dalárda alapítóje javára zártkörű
tánvígalmat rendeznek.

Zártkörű táncmulatsággal összekötött dal-
estélyt rendez a bártfai férfi-dalárka f. é. januárhó
30-án. A tiszta jövedelem a daláregyleti alapítóje
gyarapítására fog fordítani.

Necrológ. F. hó 14-én meghalt péchujfalu-
sz. Pécly Benjáminé, szül. lánczi Lánca Mária
asszony, élete 84-ik évében végelgyengülés folytán.

A temetési szertartások nagy részvét mellett
f. hó 16-án Eperjesen mentek végbe. A hült
tetemek azután 17-én a péchujfalu-
családi sírboltba helyeztetek. Béke hamvaira!

Egy milliomos eszmadia. Londonban nem-
rég halt el a világváros leghíresebb „lábtymü-
vésze“, Poole ur. Végrendeletéből kitűnt, hogy
vagyon, az ingatlanokat nem is számítva, pénz-
értékben s ingókban egy millió 200 ezer frtot
tesz ki.

Nagy uri fogás. Báró Baldácsynak régi szo-
kása a béla kastélyban évek óta vezetett büntető
könyvbe jegyezni be a házi tisztség és cselédség
minden kisebb, nagyobb vétségét, és a negyedévi
fizetéséknél kellő büntetéspénzt vonni le a meg-
róttak fizetéséből. Hogy-hogy nem esett, de meg-
történt az eset — írja az „Esztergom“ — hogy
a büntető könyvbe került jeles tulajdonairól széle-
sebb és igen szűk körökben ismert udvari papja
is. A büntetés pénz levonásával megbízott tiszt

azonban jelenté, hogy a tiszteleendő urra nézve
kissé nehéz leendő végrehajtói megbízásában eljárnia,
a mennyiben a lelkész urnak fizetése nem levén,
a semmiből nemcsak ő felsége, de még a báró ur
ő méltósága sem vonhat le 5 forintban megállá-
pitott valamit. „Ejnye ilyen, amolyan papja, rajtam
azért sem fog kifogni. Irjon be neki kétszáz forint
fizetést és vonjon le belőle 5 frt büntetéspénzt!“
Szóla a báró, és megtörtént. A káplán ur a zise-
téséhez juta és a báró ur így mentette meg a
büntetőjogi csorbitatlan hatáskörét — béla paló-
tájában.

Mennyit nyom egy férfi s mennyit a nő?
Dr. Blöde Drezdából a férfi és nő közti súly- és
mérlék-különbözést arra használta fel, hogy a nő-
nem emancipációja ellen fordítsa. Szerinte —
az abnormitásokat nem véve tekintetbe — a
férfi 30—40 éves korában átlagos hossza 1.68
méter, a nőé ellenben 1.579 méter. A férfi átlag-
súlya 63.67 kilo (= 135.6 font), a nőé csak
55.16 kilo vagyis 119.6 font teszen. Eme külön-
bözést a belső szerveknél még nagyobbak találta,
mivel a nő az izomburákban nagyobb súlylyal bír,
melyek a kerekded, szép alakot feltételezik. A
férfi-velő súlya 56 uncia 147 gr., a nőé csak 48
uncia 63 gr. A férfi szive nyom 14 unc. és 147 gr.,
a nőé 9 unc. 275 gr. Hasonlóan a máj is. —
Egyáltalán a női alak a gyermekéhez közelit,
fejtelenebb, egyéb főkulönbözést még a nő testé-
ben: gyengédebb s rövidebb csontok, gyengébb
izomkhatás, gazdagabb burákkal mint a termék-
nél, a felső és alsó kar karcsubb alakja, szűkebb
kéz, az alsó tagok csekélyebb hossza, viszonyitva
a derékhez, az altest nagyobb terjedelme viszony-
itva a mellhez, magas és finomabb hang, a fino-
mabb és kevesbé kifejtett arcvonások és tejidom,
a koponya nagyobb terjedelme az arcánál, az ér-
zékek tökéletes finomsága (kivéve a szaglást),
tisztebb szervezete, azért finomabb színezete a
bőrnek, a haj finomsága, puhasága, hossza és so-
kasága: mindazon sajátosságok, melyeket a női test
a gyermekkel közösen bír. A férfi erősebben lé-
lezik mint a nő, s bátrabban, azért fogyaszt de
fejleszt is több életerőt.

Ezen lényeges physikai s physiologiai külön-
bözése a két nemnek örökös és változatlanok
— Blöde szerint — s az emancipatio semmi neme
által el nem távolíthatók, úgy hogy a nő sajátlag
férfikörben természetellenesség, gyengeség csak s ne-
vetség volna és maradna. A nő tehát csak körén
belül emancipálhatja magát — folytatja ő — és
kell is, mert épen e körön belül van még sok
emancipálandó. Kik a legfanatikusabb pártfogói a
leegyügyűbb tanításoknak, kik az ajtatoskodás és
álszenteskedés legszorgalmas ápolói?

Művészet.

Táborszky és Parsch nemzeti zeneműkereskedésében
Budapestben megjelent: a „Tolone“-ból: 1) Búra, bú ra, bu-
báatra születtem. 2) Jaj de sok szép szeretőm volt. 3) A
szívem, a szívem oly szomorú. 4) Szomorúan zugbug a szél.
5) Késő ösznek hideg szele. 6) Canon: Volt nekem egy sze-
retőm. 7) Babot vittem a malomba. Énekhangra zongora-
kísérettel alkalmazta Erkel Gyula. Ára 1 frt. — *Sol-
dosné kedvelt dalai.* Eredeti népdalok, melyeket Soldosné a

TÁRCA.

A szép zsidó lány arcképe.

(Vége).

A borzasztó ténykörülmények és tanuallomá-
sok mind Henry ellen fordultak, ki minden iránt
teljes érzéketlenséget mutatott. A dolgok ilyen
állása mellett a védő fáradozásai hasztalanok vol-
tak s Henry a legnagyobb közönnyel fogadta a
halálos ítélet kihirdetését, melyet fölötté kimondtak.
Az ítélet végrehajtása a következő napra lön ki-
tűzve. Két órával a kivégzésre megszabott idő
előtt, Herthon Sámuel lépett be a lord börtönébe.

A lord épen Sarah arcképet tartá kezében,
melyen könyvtelt tekintete nyugodott. Mire meg-
pillantá az izraelitát, hirtelen felugrott, az arcképet
keblére szorítván, mintegy attól tartva, hogy elra-
bolják tőle.

„Legyen nyugodt, mylord,“ szólalt meg komo-
lyan az izraelita, „nem a szép Sarah atyját s bo-
szulóját látja most maga előtt, hanem Herthon
Sámuel, ki önnek egy végső ajánlatot tesz.“

„Sámuel, — felelé méltóságteljesen a lord,
önnek, leánya akaratlan gyilkosa iránti gyűlölete
valóban határtalan lehet. — Azonban szívem tiszta
s én megbocsátok a mélyen megszorodott atyá-
nak, ha még most is kegyetlen szándékai vannak.
Tudom, mi vezette őnt hozzám! De esküszöm ez
arcképre, hogy Sarahnak nem én nyújtottam a
mérget.“

„Ezt jól tudom, mylord,“ felelé nyugodtan
Herthon. „Ismétlen, azért jöttem ide, hogy egy
fontos ajánlatot tegyek önnek. Nem pénzkérdésről
van itt a szó, hanem az ön nevének, becsületének
és életének megmentéséről, mylord.“

„Szóljon érthetőbben!“

„Csereajánlatot teszek önnek. Leányom nem
akart meghalni anélkül, hogy szegény atyjának
istenhozzádót mondjon. A levél, melyet halála előtt
írt, mindenről felvilágosított; azonban érdekem
kötelességemé tette, erről hallgatni. Azt akartam,

hogy az ön sorsa tölem függjön. Most ért ön engem
mylord, — e levelet önnek adom — az arcképet.“

Egy pillanatig megvetéssel nyugtatta a lord
szemeit az izraelitán, ekkor azt kérdé tőle: „Ugy
tehát árt szab ön egy ember életére, kinek ártat-
lanságáról meg van győződve?“

„Miert hazudjam — úgy van a mint mondja!“

„Becsületére válik önnek!“

„Mylord tehát beleegyeznek?“

„Nem!“

„Fontolja meg mylord, hogy egy óra mulva
a halál fogja őnt elválasztani ez arcképtől.“

„Egyrészt igaz; hanem akkor örökre egye-
sülök vele s legalább azzal a tudattal halok meg,
hogy arcképe, melyet tőle kaptam, az utolsó pill-
anatil birtokomban volt. Becsületem önmagától
helyre fog állani, mert Sarah atyja nem fogja túrni
hogy a világ azt higgye, miként leányát egy becs-
telen gyilkos szerette. A halál jótétemény rám
nézve mert mint látja nincs okom becsületemet
félteni. Ön azt hitte, hogy a halál és a szegénytől
való félelem által ki fogja tőlem csikarni azt, a
mit esellel meg nem nyerhetett. Azt hiszi, hogy oly
csekély előttem ez arckép becsé. Hogyan? Én
habozzak ezen angyal, példáját követni, a ki életét
nekem áldozta fel? Én megváltjak szerelme zálogá-
tól, csak azért hogy egy nyomorult életet mentsek
meg. Soha! Jobban tanuljon ön engem ismerni.“

A lord beszéde közben, előbb kétely tükrö-
ződött az izraelita vonásaiban majd a legnagyobb
ijedelem. A szerencsétlen atya belátá, hogy végső
reménye is elveszett. Hideg veritéktől gyöngyöző
arcán halálsápadtság ömlött el. Mire elhallgatott
a lord, Sámuel igyekezett ellenvetések tenni,
hanem reszkető ajkán elhalt a szó s beesett orcáin
könyök csordultak végig. Térdei inogtak, úgy
hogy kénytelen volt a falhoz támaszkodni.

Coopell lord részvétre gerjedt iránta, s kezét
nyujtva neki így szól: „Sámuel ön tehát végtel-
en gyűlöl engem?“ — E szavak új életet, s új
reményt öntöttek az öregbe. Mohón megragadta
Henry kezét s térdre hullott előtte. „Nem, mylord,
— mondá — „nem gyűlölöm őnt többé, hanem
még egyszer kérem, engedje át nekem életem

egyedüli vigaszt, boldogságát, egyedüli reményét.
Mylord, ön megmérgezte életem hátralévő napjait.
Leányom emlékére, ki ön miatt halt meg, s hogy
ne váljak Sarah atyjának gyilkosává s mossa le
cimeréről a két véres foltot, kérve kérem őnt,
hogy adja vissza nekem leányom arcképet. Ön
halálát okozta leányomnak; engedje hát át a meg-
szomorodott atyjának legalább e képet, mely édes
Sarah vonásaira emlékeztet. Henry — fiam —
ön látja, hogy nem gyűlölöm őnt többé — könyö-
rüljön a szegény izraelitán, a ki egyetlen, forrón
szeretett leányát vesztette el! Fogadja cserébe
megmentett becsületét, életét, egész vagyonomat s
áldásomat.“

„Mit ér nekem az ön aranya,“ mondá Coopell
lord, „mit törődik azzal egy oly ember, ki életét
mire sem becsüli! Megfogadtam Sarahnak, hogy
e képtől soha sem válok meg — halálom után
szívemen fog az nyugodni.“ E pillanatban belé-
pett a börtönőr. „Elmúlt az óra — ugymond —
a fogolynak magára kell maradnia.“

Herthon hasztalanul igyekezett még néhány
pillanatnyi meghosszabbítást kieszközölni. Kény-
telen volt haladék nélkül elhagyni a börtönt.

Egy óra mulva Coopell Henry lordot a vesztő-
helyre kísérték, melyet megszállhatlan ember-
tömeg vett körül. Egyszerre, épen midőn a lép-
csőkön felfelé haladt, a tulsó oldalról tompa moraj
hangzott föl. A lord odafordulván egy embert
vett észre, ki valami papírral kezében utat
tört magának a sokaságon keresztül.

Coopell Henry lord ajkához szorítá Herthon
Sarah arcképet, aztán általadja egy mellette állónak,
e szavak kíséretében: „Végkivánságom, hogy ez
arcképet mellém tegyék, a sirba.“

Herthon Sámuel, ki hangosan kiáltozott s
mindent halomra döntött, a mi utjában állt, a
vesztőhelynek már egészen közelébe ért. Ekkor
a néptömeg hirtelen felkiáltása arra indítá, hogy
ő is feltérintsen. A következő pillanatban, mintha
villám sújtotta volna, szörnyet halva, összerogyott
— Coopell Henry lord már ott függött az akasztófán.

ndő urra nézve
izásában eljárnia,
tése nem levén,
még a báró ur
intban megállan
an papja, rajtam
ki kétszáz forint
büntetéspénzt!"
áplán ur a fize-
mentette meg a
t — bélaí palo-

menyit a nő?
közti suly- és
fel, hogy a nő-
a. Szerinte —
kintetbe — a
gos hossza 1'68
er. A férfi átlá-
nt), a nőé csak
n. Eme külön-
yobbnak találta,
bb sulylyal bír,
feltételezik. A
a nőé csak 48
unc. és 147 gr.,
a máj is. —
ez közelit, azért
ég a nő testé-
ntok, gyengébb
mint a termek-
alakja, szűkebb
sza, viszonyítva
redelme viszo-
bb hang, a fino-
sok és fejdóm,
arcénál, az ér-
ve a szaglás),
abb szinezete a
hossza és soke-
eket a női test
erősebben lé-
rt fogyaszt de

biológiai külön-
s változatlanok
o semmi neme
a nő sajátlag
esség csak s ne-
át csak körén
rtatja ő — és
van még sok
o pártfogói a
ajtatokodás és
bi?

kereskedésében
Búra, búra, bu-
retóm volt. 3) A
an zugbug a szél.
t nekem egy sze-
hangra zongora-
ra 1 frt. — Sol-
reket Soldosné a

üli reményét.
alévó napjait.
meg, s hogy
i s mossa le
e kérem önt,
areképét. On
hát át a meg-
— mely édes
— fiam —
bé — könyö-
retlen, forró
adja cserébe
vagyonomat s

ondá Coopell
er, ki életét
rahnak, hogy
halálom után
matban belé-
ugymond —

még néhány
zölni. Kény-
börtönt.

dot a vesztő-
atlan ember-
időn a lép-
tompa moraj
egy embert
ezében utat

itá Herthon
ette állónak,
om, hogy ez

kiáltozott s
ban állt, a
ért. Ekkor
nditá, hogy
ban, mintha
összerogyott
z akasztófán.

„Leánykérő“-ben és más népszínművekben a népszin-
háiban leggyakrabban szokott énekelni. Enekhanga zongora-
korakíséret mellett alkalmazta Erkel Gyula. Ara 80 kr. —
Eredeti dalok szerzette Szabó József, zongora kísérettel
ellátta Erkel Gyula. Tartalom: 1) Áldjon meg a mindenható!
2) Tulipános a szüröm gallerja. 3) Ez a világ még soha sem
latott. 4) A cigány bűja. Ara 1 frt. — Bölcész csárdás,
Rätz Páltól. Ara 60 kr. — Klarinétos az én nótám fujja...
Ki volt itt... Nincsen a faluban olyan legény mint Pista.
Csárdások Tisza Aladártól. Ara 60 kr. — Nem útik a jó-
gászt agyon... Hullámzó Balaton... Csók, csók, csók, jaj
be édes csók... Csárdások Tisza Aladártól. Ara 60 kr. —
Kecskeméti híres fogadó. Zápor esik a határon. Tizenkettő,
tizenhárom, tizenégy. Egyet, kettőt, perdülök véled. Tisza
partján van egy kis ház. Az adós, az adós. Csárdások Bod-
rog Gyulától. Ara 60 kr. — Vékony haja van a piros ál-
mának. Kerek az én kalapom. Csókra, csókot adok én.
Nem akar a fakó lovam legelni. Csárdások Kende Páltól.
60 kr. — Circus-Polka schnell von Fahrbach. 50 kr. —
Dans la Clairière, (Az erdő mentén) Valse par Fahrbach.
80 kr. — Unter freiem Himmel, Polka-Francaise von Fahr-
bach. Hajnalban, Marsch über ungarische Volkslieder von
Fahrbach. 60 kr. — Kék-kék, (Cri-cri) rezző-polka Rosen-
zweig V.-tól. 50 kr. Lesz, ha lesz! rezző-polka. Ellenbogen
Adolfól. 50 kr.

Speries, den 19. Jänner.

In der vorigen Nummer brachten wir einen
ausführlichen Bericht über die in der Vorwoche abge-
haltene Mittwoch-Sitzung der städtischen Repräsen-
tanz, bei welcher Gelegenheit die Frage der wiederzu-
eröffnenden Rechtsakademie verhandelt wurde.

Die Sitzung wurde Donnerstag fortgesetzt und
hatte folgenden Verlauf.

Die in der Angelegenheit der Wasserleitung ent-
sendete Commission erstattet auf Grund des, unteren
g. Lefern bereits bekannten, Wein'schen Gutachtens
einen Bericht, worin nachgewiesen wird, daß die Re-
präsentanz bei Errichtung einer neuen Wasserleitung
nur zwischen der Einführung des Tarza-Wassers und
der Baraljaer Quelle zu wählen habe, da sich die son-
stigen Quellen der Umgegend zu solchen Zwecken nicht
eignen. Technische, finanzielle und juristische Gründe
lassen jedoch die Verwendung des Tarza-Wassers als
unbedingt zweckentsprechender erscheinen, demzufolge die
Commission ihrerseits für dieselbe stimmt.

Repräsentant Kubinyi spricht der Commission
für ihre unermüdete Thätigkeit widerholt seine An-
erkennung aus und empfiehlt der Repräsentanz, sich
der Sache, welche sich nun in einem gereiften Sta-
dium befindet, mit größter Wärme anzunehmen.

Hellner und Fest erklären sich dahin, die Errich-
tung einer neuen Wasserleitung sei allerdings sehr
wünschenswerth, indessen seien die Kosten, welche mit
der Ausführung des von der Commission in Vorschlag
gebrachten Projectes so bedeutend, daß es unter den
obwaltenden Umständen rathsam erscheint, eine neue
Commission zu entsenden, welche zu unteruchen hätte,
ob das Wasser des Mühlgrabens in filtrirtem Zu-
stande nicht dieselben Dienste leisten würde.

Winkler ist der Ansicht, daß dieser Expediens
nicht zum Ziele führen würde, weil die Wasserwehre
sehr oft weggeschwemmt und daher im Mühlgraben
die nöthige Quantität nicht immer vorhanden ist.

Urban und Szent-Andrássy, theilen, obwohl sie
von der Nothwendigkeit eines besseren Wassers eben-
falls überzeugt sind, jene Ansicht, welche Hellner und
Fest zum Ausdrucke gelangen ließen.

Hierauf ergreift Hätsch das Wort. Keiner der
Vorredner — meint er — hat die Nothwendigkeit
einer neuen, zweckmäßigeren Wasserleitung in Abrede
gestellt. Das Wasser des Mühlgrabens, welches,
ehe es in die Leitung gelangt, verschiedenen sanitäts-
widrigen Zustuf in sich aufnimmt, ist nicht verwend-
bar, und spricht Redner die Ueberzeugung aus, daß
die eben gestern gewählte Sanitäts-Commission sich
baldigst in diesem Sinne erklären werde. Zur Zeit
der Errichtung der jetzigen Leitung, kann der Mühl-
graben den Anforderungen allerdings entsprochen haben,
weil dazumal längs des Grabens eben noch keine
Häuser existirten. Doch heute ist es anders, wovon sich
Jedermann persönlich überzeugen kann. Redner findet
es äußerst befremdend, daß nun, da nun erst von den
Vorarbeiten, von dem Projecte der diesbezüglich so
nothwendig gewordenen Neuerung die Rede ist, bereits
ein ganzer Sturm von Schwierigkeiten losgelassen
wird.

Es handelt sich ja nur noch darum, daß sich die
Repräsentanz für eins der Projecte entscheide, und
die finanzielle Seite der Angelegenheit in Erwägung
ziehe. Bloß dies ist die Intention der entsendeten
Commission und werden hiedurch der Beschlußfreiheit
der Repräsentanz in keiner Weise Schranken gesetzt.
In diesem Sinne spricht noch Kubinyi, worauf be-
schlossen wird zur Ueberprüfung des Projectes eine
engere Commission zu entsenden.

Sgnaz v. Pechy leistet unter Elsenrufen den Bür-
gereid.

Schließlich werden die Gesuche der Theater-
direktoren Geröfy und Kecskényi, sowie der Kaschauer
Gesellschaft, welche um die Lizenz eingekommen sind,
verhandelt. Geröfy erhielt die Bewilligung für den
Zeitraum vom 16. Februar bis zum 1. April. Von
da angefangen hingegen die Kaschauer Gesellschaft.

Eine „Volksstimme“ in Betreff der Wasserleitung.

Von unserem g. Mitarbeiter, Herrn v. Benczur
sind uns folgende Zeilen zugekommen, welche wir —
indem sich dieselben auf die für uns so wichtige Frage
der Wasserleitung beziehen — schon auch aus dem
Grunde zu veröffentlichen uns veranlaßt finden; weil

eben hinsichtlich dieser Frage, die nunmehr in erster
Reihe die Bedeutung einer finanziellen Frage ange-
nommen hat, verschiedene Vorurtheile und Voreinge-
nommenheiten herrschen, welche auf die objektive Beur-
theilung der Angelegenheit seitens des Publicums
störend und heidend einwirken können. Es liegt also
in unserem allgemeinen Interesse, die Ideen auch nach
dieser Richtung hin zu klären.

Die Zeilen, welche uns Herr v. Benczur, der
Verfechter der Wasserleitungs-Angelegenheit, zukommen
ließ, lauten folgendermaßen:

Ich erhielt am 11-ten d. M. einen anonymen
Brief, den ich hier seinem buchstäblichen Wortlaute
nach folgen lasse:

„Sehr geehrter Herr! Die hungarigen zu Speisen, die
naken zu kleiden, und die Dürftigen zu laben, ist wenn es
aus reinem Ekelstinst, ein wahres Samaritaner Werk,
beides erstere wenn sie das bey unversierlichen thun könn-
ten, würden sie sich unsterklich machen, Doch für Das letzte
Experiment um uns zu laben werden wir uns Dankend Da-
gegenstrecken, meiner 80 Jährigen alten erfahrung nach, ist,
unser Stadt wegen Wasser, noch nicht so schlecht Daran, wie
sie es werther Herr Besaunen, jeder nur halbwegs besser
situirter Mensch, hier Der sich eine bedienung hält, kann sich
sehr billig, mit recht guten Trint-Wasser versehen Der minder
bemittelte, wohnt an Der Duelle selbst, Dan haben wir unsere
Sauerlinge, um einen Spott Preis, wo auch viele arme
Menschen, Durch Die beschaffung Dabei leben Andererseits würde
unser Gemeinde, Durch ihre unermüdlige zudringlichkeit —
in solche fatale Schulden gerathen, Das sie sich werther Herr,
ein gewissen Daraus machen müßten, Die ursache Davon ge-
weisen zu seyn, um aufrichtig zu sagen, mit solchen Individuen,
wie ihnen zur leite Dabei sehn, werden sie keine Meriten da-
bey machen, Den noch in frischen Andenken lebt Das Tragische
Ende uneres Consum-Bereines und noch anderer Escamoter
südeln Auch auf sie werther Herr Blickt man nicht mit großem
hoffnungen Dabei, den allgemein ist Die Meinung hier ver-
breitet Das sie durch Materielles Interesse dabei geleistet
werden, Daher überlassen sie ihre aufopferung einer glücklicheren
Generation als die unsrige ist Den Vorbeeren werden sie dabei
gewiß nicht Ernten.

Beizhne mit Achtung

Volks-Stimme.“

Ich bin es der guten Sache, deren ich mich an-
nehmen, schuldig auf obige Zeilen zu antworten.

Ich habe in Numero 35 des Melvidel den Wunsch
ausgedrückt, es mögen sich in Betreff der Wasserleitung je
Mehrere offen äußern, für oder wider, gleichviel: es ist
ja die Sache aller Bewohner dieser Stadt, deren Wohl-
that wir Alle, auch die uns Nachfolgenden, genießen
werden, ebenso, wie wir die damit verbundene Last
insgesamt zu tragen haben. Dessenhalbe Vespredungen
klären den Gegenstand, und Gegensätze verhelfen zur
Erkenntnis des Nüchternen! Deshalb brauchte sich der
Vertreter der angeblischen „Volks-Stimme“ nicht zu
scheuen für seine Ansicht offen aufzutreten. Nachdem
er dies jedoch nicht gethan, so verheße ich ihm dazu,
indem ich seinen Brief veröffentliche.

Die „Volks-Stimme“ gibt es selbst zu, daß
gutes Wasser von außer der Stadt geholt werden
müsse, welches sich der „besser situirte Mensch“ billig
verschaffen kann. Ist es nicht besser, wenn das gute
Wasser Jedermann billig so zu sagen in den Topf
hineinfließt? und zwar ein gutes Wasser von Außen,
denn, wo vom Brunnen ein paar Schritte entfernt
entweder ein Stall, oder noch was Aergeres postirt ist,
da ist das Wasser verpestet, ebenso jenes, welches wir
aus unseren Cisternen trinken und essen — denn es ist
zuweilen schlammig — welches obendrein, ehe es
aus dem Mühlgraben zum Hebewerke gelangt, den
Unflath von 21 Häusern aufgenommen hat, um selbst
auf sämtliche Küchen zu vertheilen. Deshalb ist die
Schmuck nach gutem reinem Wasser so allgemein
und nicht von heute her; auch wenn Anonymus auf
seine 60-jährige Erfahrung pocht und meint, „daß
ich vor 30 Jahren Zeuge der entgegengesetzten Ueber-
zeugung, welcher ein lebender Ausdruck dadurch gegeben
wurde, daß die Sparkasse, unter ihren wohlthätigen
Werken, in ihren Büchern auch eine Pagina für eine
Wasserleitung eröffnete, die heute 6000 Gulden ausweist.

Es genügt jedoch nicht nur gutes Wasser zu
haben: man soll auch viel Wasser haben. Das Erstere
ist ein Erforderniß der Gesundheit. Das Letztere der
Reinlichkeit, welche wieder ein Mittel zur Erhaltung
der Gesundheit ist.

Die projectirte Wasserleitung soll der Stadt
nicht nur reines natürlich filtrirtes, gesundes Wasser
aus der Tarza zuführen, sondern auch in einer großen
Masse, (vorläufig 500 Cubikmeter per 24 Stunden)
um Stadt und Vorstädte reichlich damit zu versehen,
in die Küchen, Badekammern und Werkstätten eingeleitet
zu werden; Straßen ab- und Kanäle auszuwässeln und
bei Feuerbrünsten aus jedem Pfosten einen starken
Strahl auf die höchsten Dächer führen zu können.

Und diese unschätzbare Wohlthat für Reich und
Arm wird Ersterem nicht mehr kosten, als wenn er sich
jetzt täglich zwei Flaschen Trintwasser von hinter dem
Calvarienberge holen läßt: den Letztern natürlich ver-
hältnißmäßig weniger. Die „Sauerwasserweiber“ werden
dabei ihren schweren Erwerb auch nicht einbüßen.

Mit der Wasserleitung werden keine „Experimente“
gemacht! Die Männer, die sich dieser Angelegenheit an-
genommen, haben sich an eine durch Ausführungen be-
währte landesbekannte Autorität gewendet, sind des
Erfolgs im voraus versichert und viel zu gewissenhaft,
als daß sie das Geld ihrer Mitbürger aufs Spiel
setzen möchten.

Die meisten Sorgen machen dem Schreiber
obigen Briefes — und dies gereicht ihm zur Ehre —
die Kosten der Wasserleitung; deshalb rath er die
Sache „einer glücklicheren Generation zu überlassen.“

Seien Sie, Herr, diesbezüglich beruhigt. Die
städtische Repräsentanz hat ihre Finanzcommission mit
der Ausarbeitung der Deckung betraut: ehe diese ge-

sprochen hat, kann kein begründetes Urtheil gefällt
werden. Die Kosten sind für uns, auch zu dieser
schweren Zeit, nicht unerträglich, denn die Lage der
Stadt ist so günstig, daß sie keine kostbaren Anlagen
erfordert. Die Wasserleitung wird sich mit der Zeit —
denn auf einmal ging es selbst in der Hauptstadt nicht
— selbst erhalten und ihre Anlagskosten tilgen.

Soviel — und doch wie wenig! — über die
Angelegenheit, inwiefern sie das große Publitum angeht:
jetzt noch ein paar Worte die mich angehen.

Ich rechne Ihnen die velleicht nicht übel gemein-
ten, aber schlecht gewählten Ausdrücke „Zudringlichkeit“,
„ausposaunen“, „ein Gewissen daraus machen“ nicht
an: Eines jedoch kann ich nicht ungerügt lassen. Sie
sagen, mich leite „materielles Interesse.“

Es ist wahr, ich habe das altbewährte, von
Tausenden tiefempfundenen Bedarfsgefühl einer Wasser-
leitung in jüngster Zeit wieder wachgerufen; allein die
Ausführung hängt nicht von mir ab. Ich habe mich
der Sache mit Wärme und Eifer angenommen, habe
ihr viele Tage — ja Nächte — geopfert und will
ausharren, trotz Anfeindungen und Verdächtigungen.
Die Anerkennung meiner guten Absicht und Be-
mühungen seitens der großen Mehrheit meiner Mit-
bürger sei mein einziger Lohn! Ich bin für keinen
Comfort, als Tanzsaal, Theater, Gasbeleuchtung ein-
getreten, sondern für die Befriedigung des ersten Lebens-
bedürfnisses nach der Luft, des Wassers! Ob ich mir
damit ein „Merite“ oder das Gegenheil erworben?
Lassen wir das der Zukunft anheimgestellt.

Ebenso grundlos verdächtigend ist der Ausdruck:
„mit solchen Individuen wie Ihnen zur Seite stehn.“
Mir zur Seite steht Niemand: gleich mir jedoch den-
ken und handeln viele der ehrenwerthesten thätigsten
Männer dieser Stadt. Die Maske, unter welcher Sie
auftreten, schützt Sie freilich davor, daß Sie für derlei
Behauptungen Rede stehen!

Josef Benczur.

Kleine politische Rundschau.

Inland. Die prekäre Lage, in welche beide
Reichshälften in Folge Scheiterns des angestrebten
Bank-Ausgleiches gerathen sind, dauert fort. Von der
dualistischen Bank ist nunmehr keine Rede, und könnte
dieselbe, wie ein den Regierungskreisen nahestehendes
Blatt schreibt, nur in dem Falle wieder erweckt wer-
den, wenn sich österreichischerseits Bereitwilligkeit dazu
zeigen würde. Da sich nun aber eine solche nicht
zeigt und zwischen den beiden Regierungen leghin
keinerlei Verührungen stattfanden, so kämpft unsere
Regierung lediglich gegen die Schwierigkeiten der Er-
richtung der selbstständigen ungarischen Bank und ist
bemüht, die diesbezüglichen Zweifel zu zerstreuen. Dies
soll auch den Gegenstand der unter Vorjig des Ma-
narchen jüngst gepflogenen Berathungen gebildet haben.

Weiteren Nachrichten zufolge soll sich das Mi-
nisterium entschlossen haben, dem Reichstage bei seinem
Wiederzusammentritte über die Unmöglichkeit, die Ma-
stipulationen zu realisiren, Bericht zu erstatten, und
gleichzeitig sich vom Reichstage eine Erklärung zu
erbitten, ob die Verhandlungen fortzusetzen seien oder
nicht, womit die Vertrauensfrage aufgeworfen wäre.

Ausland. Die Konferenz in Konstantinopel
hat im Laufe der letzten Woche nichts zu Stande brin-
gen können und steht das bereits wiederholt angekün-
digte Ende dieses für die Vertreter der Mächte in
eben dem Maße ruhmlosen, wie für die Türkei ruhm-
vollen, diplomatischen Feldzuges in nächster Nähe.

Die Pforte hat ihren Standpunkt trotz des er-
neueren Hochdruckes der Votschaster nicht aufgegeben
und sollen demzufolge die Bevollmächtigten Konstan-
tinopel demnächst verlassen, was aber — etwa Rus-
land ausgenommen — nicht den definitiven Bruch der
Mächte mit der Pforte zur Folge haben wird.

Trotz Alledem hat man die Hoffnung auf eine
friedliche Beilegung der Frage noch immer nicht auf-
gegeben und man hofft, die auf heute — Samstag —
anberaumte letzte Sitzung, werde endlich doch noch zum
Ziele führen.

Ueber die nächsten Schritte der Pforte schreibt
man dem „Egl.“, daß der Sultan nach erfolgter Ab-
reise der Votschaster aus Konstantinopel ein Manifest
an seine Völker zu richten beabsichtige. Abdul Hamid
würde in demselben erklären, daß er fest entschlossen
sei, das Erbe seiner Väter unverehrt zu erhalten und
seiner Zuversicht gleichzeitig Ausdruck geben, daß ihn
in dieser Bestrebung, sie bewege sich auf welchem Ge-
biete immer, die große ottomaniische Nation um so
eher unterstützen werde, als er sich zu seiner Herrscher-
pflicht gemacht, das Reich auf Grundlage von Recht
und Freiheit und im Geiste des Jahrhunderts zu re-
gieren. Es wird ferner berichtet, daß der Seraskier
beschlossen habe, zehn Labors aus Griechen zu formiren.
Der Patriarch von Phanar ist angegangen worden, die
dahin zielenden Bemühungen des Kriegsministers zu
unterstützen, was das griechische Kirchenoberhaupt auch
versprach. Es wird hinzugefügt, daß die Pforte diese
Maßregel mehr aus politischen als militärischen Grün-
den ergriffen habe.

Aus Belgrad wird vom 16. d. M. telegraphirt:
Die Pforte richtete eine Note an die hiesige Regierung,
in welcher sie erklärt, daß sie nicht gelonnen sei, nach
Ablauf des gegenwärtigen Waffenstillstandes eine aber-
malige Verlängerung zu gewähren. Serbien möge so-
fort die Friedenspräliminarien einleiten, damit mit
Ende der Waffenruhe der definitive Frieden abgeschlossen
würde. Schließlich droht die Pforte mit dem Ein-
marsch in Belgrad, um hier seinerzeit den Frieden zu
diktiren.

adó urra névze
izásában eljárnia,
tése nem levén,
még a báró ur
intban megállan
papja, rajtam
ki kétszáz forint
büntetésépenzt!
áplán ur a fize-
mentette meg a
st — bélaí palo-

menyit a nő?
közti suly- és
fel, hogy a nő-
a. Szerinte —
kintetbe — a
gos hossza 1'68
er. A férfi átlat-
nt), a nőé csak
y. Eme külön-
yobbnak találta,
obb sulylyal bír,
feltételezik. A
a nőé csak 48
unc. és 147 gr.,
a máj is. —
ez közelit, azért
ég a nő testé-
rtok, gyengébb
mint a termék-
alakja, szűkebb
sza, viszonyitva
redjelme viszo-
bb hang, a fino-
sok és fejlőd-
arcénál, az ér-
ve a szaglást),
abb szinezete a
hossza és so-
eket a női test
erősebben lé-
rt fogyaszt de

biológiai külön-
s változatlanok
o semmi neme
a nő sajátlag
eség csak s ne-
át csak körén
ytatja ő — és
van még sok
ob pártfogói a
jtatoskodás és
si?

kereskedésében
Búra, búra, bu-
retóm volt. 3) A
an zugbug a szél.
t nekem egy sze-
hangra zongora-
ra 1 frt. — Sol-
reket Soldosné a

üli reményét.
alévó napjait.
meg, s hogy
i s mossa le
e kérem önt,
aréképét. On
hát át a meg-
t, mely édes
— fiam —
bé — könyö-
retlen, forró
adja cserébe
vagyonomat s

ondá Coopell
er, ki életét
rahnak, hogy
halálom után
matban belé-
ugymond —

még néhány
zölni. Kény-
börtönt.

dot a vesztő-
atlan ember-
időn a lép-
tompa moraj
egy embert
kezében utat

itá Herthon
ette állónak,
om, hogy ez

kiáltozott s
ban állt, a
ért. Ekkor
indítá, hogy
ban, mintha
összerogyott
z akasztófán.

„Leánykéro“-ben és más népszinművekben a népszin-
hazban leggyakrabban szokott énekelni. Enekhagra zongora-
korakíséret mellett alkalmazta Erkel Gyula. Ara 80 kr. —
Eredeti dalok szerzette Szabó József, zongora kísérettel
ellátta Erkel Gyula. Tartalom: 1) Aldjon meg a mindenható!
2) Tulipános a szüröm gallerja. 3) Ez a világ még soha sem
latott. 4) A cigány bújja. Ara 1 frt. — Bölcész csárdás,
Rätz Páltól. Ara 60 kr. — Klarinétos az én notám fujja...
Ki volt itt... Nincsen a faluban olyan legény mint Pista.
Csárdások Tisza Aladartól. Ara 60 kr. — Nem útik a jó-
gászt agyon... Hullámzó Balaton... Csók, csók, csók, jaj
be édes csók. Csárdások Tisza Aladartól. Ara 60 kr. —
Kecskeméti híres fogadó. Zápor esik a határon. Tizenkettő,
tizenhárom, tizenégy. Egyet, kettőt, perülök véled. Tisza
partján van egy kis ház. Az adós, az adós. Csárdások Bod-
rog Gyulától. Ara 60 kr. — Vékony haja van a piros al-
mának. Kerek az én kalapom. Csókra, csókot adok én.
Nem akar a fakó lovam legelni. Csárdások Kende Páltól.
60 kr. — Circus-Polka schnell von Fahrbach. 50 kr. —
Dans la Clairière, (Az erdő mentén) Valse par Fahrbach.
80 kr. — Unter freiem Himmel, Polka-Francaise von Fahr-
bach. Hajnalban, Marsch über ungarische Volkslieder von
Fahrbach. 60 kr. — Kék-kék, (Cri-cri) rezző-polka Rosen-
zweig V.-tól. 50 kr. — Lesz, ha lesz! rezző-polka. Ellenbogen
Adolfól. 50 kr.

Speries, den 19. Jänner.

In der vorigen Nummer brachten wir einen
ausführlichen Bericht über die in der Vorwoche abge-
haltene Mittwoch-Sitzung der städtischen Repräsen-
tanz, bei welcher Gelegenheit die Frage der wiederzu-
eröffnenden Rechtsakademie verhandelt wurde.

Die Sitzung wurde Donnerstag fortgesetzt und
hatte folgenden Verlauf.

Die in der Angelegenheit der Wasserleitung ent-
sendete Commission erstattet auf Grund des, unteren
g. Lesern bereits bekannten, Wein'schen Gutachtens
einen Bericht, worin nachgewiesen wird, daß die Re-
präsentanz bei Errichtung einer neuen Wasserleitung
nur zwischen der Einführung des Tarza-Wassers und
der Baraljaer Quelle zu wählen habe, da sich die son-
stigen Quellen der Umgegend zu solchen Zwecken nicht
eignen. Technische, finanzielle und juristische Gründe
lassen jedoch die Verwendung des Tarza-Wassers als
unbedingt zweckentsprechender erscheinen, demzufolge die
Commission ihrerseits für dieselbe stimmt.

Repräsentant Kubinyi spricht der Commission
für ihre unermüdete Thätigkeit widerholt seine An-
erkennung aus und empfiehlt der Repräsentanz, sich
der Sache, welche sich nun in einem gereiften Sta-
dium befindet, mit größter Wärme anzunehmen.

Hellner und Feltz erklären sich dahin, die Errich-
tung einer neuen Wasserleitung sei allerdings sehr
wünschenswerth, indessen seien die Kosten, welche mit
der Ausführung des von der Commission in Vorschlag
gebrachten Projectes so bedeutend, daß es unter den
obwaltenden Umständen rathsam erscheine, eine neue
Commission zu entsenden, welche zu unteruchen hätte,
ob das Wasser des Mühlgrabens in filtrirtem Zu-
stande nicht dieselben Dienste leisten würde.

Winkler ist der Ansicht, daß dieser Expediens
nicht zum Ziele führen würde, weil die Wasserwehre
sehr oft weggeschwemmt und daher im Mühlgraben
die nöthige Quantität nicht immer vorhanden ist.

Urban und Szent-Andrássy, theilen, obwohl sie
von der Nothwendigkeit eines besseren Wassers eben-
falls überzeugt sind, jene Ansicht, welche Hellner und
Feltz zum Ausdrucke gelangen ließen.

Hierauf ergreift Hätsch das Wort. Keiner der
Vorredner — meint er — hat die Nothwendigkeit
einer neuen, zweckmäßigeren Wasserleitung in Abrede
gestellt. Das Wasser des Mühlgrabens, welches,
ehe es in die Leitung gelangt, verschiedenen sanitäts-
widrigen Zusätz in sich aufnimmt, ist nicht verwend-
bar, und spricht Redner die Ueberzeugung aus, daß
die eben gestern gewählte Sanitäts-Commission sich
baldigst in diesem Sinne erklären werde. Zur Zeit
der Errichtung der jetzigen Leitung, kann der Mühl-
graben den Anforderungen allerdings entsprochen haben,
weil dazumal längs des Grabens eben noch keine
Häuser existirten. Doch heute ist es anders, wovon sich
Jedermann persönlich überzeugen kann. Redner findet
es äußerst befremdend, daß nun, da nun erst von den
Vorarbeiten, von dem Projecte der diesbezüglich so
nothwendig gewordenen Neuerung die Rede ist, bereits
ein ganzer Sturm von Schwierigkeiten losgelassen
wird.

Es handelt sich ja nur noch darum, daß sich die
Repräsentanz für eins der Projecte entscheide, und
die finanzielle Seite der Angelegenheit in Erwägung
ziehe. Bloß dies ist die Intention der entsendeten
Commission und werden hiedurch der Beschlußfreiheit
der Repräsentanz in keiner Weise Schranken gesetzt.
In diesem Sinne spricht noch Kubinyi, worauf be-
schlossen wird zur Ueberprüfung des Projectes eine
engere Commission zu entsenden.

Sznay v. Péchy leistet unter Elsenrufen den Bür-
gereid.

Schließlich werden die Gesuche der Theater-
direktoren Geröfy und Kecskényi, sowie der Kaschauer
Gesellschaft, welche um die Lizenzen eingekommen sind,
verhandelt. Geröfy erhielt die Bewilligung für den
Zeitraum vom 16. Februar bis zum 1. April. Von
da angefangen hingegen die Kaschauer Gesellschaft.

Eine „Volksstimme“ in Betreff der Wasserleitung.

Von unserem g. Mitarbeiter, Herrn v. Benczur
sind uns folgende Zeilen zugekommen, welche wir —
indem sich dieselben auf die für uns so wichtige Frage
der Wasserleitung beziehen — schon auch aus dem
Grunde zu veröffentlichen uns vranlaßt finden; weil

eben hinsichtlich dieser Frage, die nunmehr in erster
Reihe die Bedeutung einer finanziellen Frage ange-
nommen hat, verschiedene Vorurtheile und Voringe-
nommenheiten herrschen, welche auf die objektive Beur-
theilung der Angelegenheit seitens des Publicums
störend und heidend einwirken können. Es liegt also
in unserem allgemeinen Interesse, die Ideen auch nach
dieser Richtung hin zu klären.

Die Zeilen, welche uns Herr v. Benczur, der
Verfasser der Wasserleitungs-Angelegenheit, zukommen
ließ, lauten folgendermaßen:

Ich erhielt am 11-ten d. M. einen anonymen
Brief, den ich hier seinem buchstäblichen Wortlaute
nach folgen lasse:

„Sehr geehrter Herr! Die hungarigen zu Speisen, die
naken zu kleiden, und die Dürstigen zu laben, ist wenn es
aus reinem edelmüthigen, ein wahres Samaritaner Werk,
beides erstere wenn sie das bey unsren Experimenten thun könn-
ten, würden sie sich unsterblich machen, Doch für Das letzte
Experiment um uns zu laben werden wir uns Dankend Da-
gegenstreuen, meiner 60 Jährigen alten erfahrung nach, ist,
unsere Stadt wegen Wasser, noch nicht so schlecht Daran, wie
sie es werther Herr besajunen, jeder nur halbwegs besser
Stuurter Mensch, hier Der sich eine bedienung hält, kann sich
sehr billig, mit recht guten Trint-Wasser versehen Der minder
bemittelte, wohnt an Der Duelle selbst, Dan haben wir unsere
Sauerlinge, um einen Spott Preis, wo auch viele arme
Menschen, Durch Die beschaffung Dabei leben Andererseits würde
unsere Gemeinde, Durch ihre unermüdlige zudringlichkeit —
in solche fatale Schulden geraten, Das sie sich Werther Herr,
ein gewissen Darans machen müßten. Die ursache Davon ge-
weisen zu seyn, um aufrichtig zu sagen, mit solchen Individuen,
wie ihnen zur Seite Dabei seyn, werden sie keine Meriten da-
bey machen, Den noch in frischen Andenken lebt Das Tragische
Ende unseres Consum-Bereines und noch anderer Escamoter
süden Auch auf sie werther Herr Blickt man nicht mit großen
hoffnungen Dabei, den allgemein ist die Meinung hier ver-
breitet Das sie durch Materielles Interesse dabei geleistet
werden, Daher überlassen sie ihre aufopferung einer glücklicheren
Generation als die unsrige ist Den Vorbeeren werden sie dabei
gewiß nicht Ernnten.

Zeichne mit Achtung

Volks-Stimme.“

Ich bin es der guten Sache, deren ich mich an-
nehmen, schuldig auf obige Zeilen zu antworten.

Ich habe in Numero 35 des Melodiek der Wasserleitung je
ausgedrückt, es mögen sich in Betreff der Wasserleitung je
Mehrere offen äußern, für oder wider, gleichviel: es ist
ja die Sache aller Bewohner dieser Stadt, deren Wohl-
that wir Alle, auch die uns Nachfolgenden, genießen
werden, ebenso, wie wir die damit verbundene Last
inseksam zu tragen haben. Dessenhalbe Besprechungen
klären den Gegenstand, und Gegenseite verhelfen zur
Erkenntnis des Nüchternen! Deshalb brauchte ich der
Vertreter der angeblischen „Volks-Stimme“ nicht zu
scheuen für seine Ansicht offen aufzutreten. Nachdem
er dies jedoch nicht gethan, so verheße ich ihm dazu,
indem ich seinen Brief veröffentlichte.

Die „Volks-Stimme“ gibt es selbst zu, daß
gutes Wasser von außer der Stadt geholt werden
müsse, welches sich der „besser stuurte Mensch“ billig
verschaffen kann. Ist es nicht besser, wenn das gute
Wasser Jedermann billig so zu sagen in den Topf
hineinfließt? und zwar ein gutes Wasser von Außen,
denn, wo vom Brunnen ein paar Schritte entfernt
entweder ein Stall, oder noch was Aergeres postirt ist,
da ist das Wasser verpestet, ebenso jenes, welches wir
aus unseren Cisternen trinken und essen — denn es ist
zuweilen schlammig — welches obendrein, ehe es
aus dem Mühlgraben zum Hebewerke gelangt, den
Unflath von 21 Häusern aufgenommen hat, um selben
auf sämtliche Küchen zu vertheilen. Deshalb ist die
Schmuck nach gutem reinem Wasser so allgemein
und nicht von heute her; auch wenn Anonymus auf
seine 60-jährige Erfahrung pocht und meint, „daß
ich vor 30 Jahren Zeuge der entgegengesetzten Ueber-
zeugung, welcher ein lebender Ausdruck dadurch gegeben
wurde, daß die Sparkasse, unter ihren wohlthätigen
Werken, in ihren Büchern auch eine Pagina für eine
Wasserleitung eröffnete, die heute 6000 Gulden ausweist.

Es genügt jedoch nicht nur gutes Wasser zu
haben: man soll auch viel Wasser haben. Das Cistere
ist ein Erforderniß der Gesundheit. Das Letztere der
Reinlichkeit, welche wieder ein Mittel zur Erhaltung
der Gesundheit ist.

Die projectirte Wasserleitung soll der Stadt
nicht nur eines natürlich filtrirtes, gesundes Wasser
aus der Tarza zuführen, sondern auch in einer großen
Masse, (vorläufig 500 Cubikmeter per 24 Stunden)
um Stadt und Vorstädte reichlich damit zu versehen,
in die Küchen, Badekammern und Werkstätten eingeleitet
zu werden; Straßen ab- und Kanäle auszuwässeln und
bei Feuerbrünsten aus jedem Pfosten einen starken
Strahl auf die höchsten Dächer führen zu können.

Und diese unschätzbare Wohlthat für Reich und
Arm wird Ersterm nicht mehr kosten, als wenn er sich
jetzt täglich zwei Flaschen Trintwasser von hinter dem
Calvarienberge holen läßt: den Letztern natürlich ver-
hältnißmäßig weniger. Die „Sauerwasserweiber“ werden
dabei ihren schweren Erwerb auch nicht einbüßen.

Mit der Wasserleitung werden keine „Experimente“
gemacht! Die Männer, die sich dieser Angelegenheit an-
genommen, haben sich an eine durch Ausführungen be-
währte landesbekannte Autorität gewendet, sind des
Erfolgs im voraus versichert und viel zu gewissenhaft,
als daß sie das Geld ihrer Mitbürger aufs Spiel
setzen möchten.

Die meisten Sorgen machen dem Schreiber
obigen Briefes — und dies gereicht ihm zur Ehre —
die Kosten der Wasserleitung; deshalb rath er die
Sache „einer glücklicheren Generation zu überlassen.“

Seien Sie, Herr, diesbezüglich beruhigt. Die
städtische Repräsentanz hat ihre Finanzcommission mit
der Ausarbeitung der Deckung betraut: ehe diese ge-

sprochen hat, kann kein begründetes Urtheil gefällt
werden. Die Kosten sind für uns, auch zu dieser
schweren Zeit, nicht unerträglich, denn die Lage der
Stadt ist so günstig, daß sie keine kostbaren Anlagen
erfordert. Die Wasserleitung wird sich mit der Zeit —
denn auf einmal ging es selbst in der Hauptstadt nicht
— selbst erhalten und ihre Anlagskosten tilgen.

Soviel — und doch wie wenig! — über die
Angelegenheit, inwiefern sie das große Publitum angeht:
jetzt noch ein paar Worte die mich angehen.

Ich rechne Ihnen die velleicht nicht übel gemein-
ten, aber schlecht gewählten Ausdrücke „Zudringlichkeit“,
„ausposaunen“, „ein Gewissen daraus machen“ nicht
an: Eines jedoch kann ich nicht ungerügt lassen. Sie
sagen, mich leite „materielles Interesse.“

Es ist wahr, ich habe das altbewährte, von
Tausenden tiefempfunden Bedarfsgefühl einer Wasser-
leitung in jüngster Zeit wieder wachgerufen; allein die
Ausführung hängt nicht von mir ab. Ich habe mich
der Sache mit Wärme und Eifer angenommen, habe
ihre viele Tage — ja Nächte — geopfert und will
ausharren, trotz Anfeindungen und Verdächtigungen.
Die Anerkennung meiner guten Absicht und Be-
mühungen seitens der großen Mehrheit meiner Mit-
bürger sei mein einziger Lohn! Ich bin für keinen
Comfort, als Tanzsaal, Theater, Gasbeleuchtung ein-
getreten, sondern für die Befriedigung des ersten Lebens-
bedürfnisses nach der Luft, des Wassers! Ob ich mir
damit ein „Merite“ oder das Gegenheil erworben?
Lassen wir das der Zukunft anheimgestellt.

Ebenso grundlos verdächtigend ist der Ausdruck:
„mit solchen Individuen wie Ihnen zur Seite stehn.“
Mir zur Seite steht Niemand: gleich mir jedoch den-
ken und handeln viele der ehrenwerthesten thätigsten
Männer dieser Stadt. Die Maske, unter welcher Sie
auftreten, schützt Sie freilich davor, daß Sie für derlei
Behauptungen Rede stehen!

Josef Benczur.

Kleine politische Rundschau.

Inland. Die prekäre Lage, in welche beide
Reichshälften in Folge Scheiterns des angestrebten
Bank-Ausgleiches gerathen sind, dauert fort. Von der
dualistischen Bank ist nunmehr keine Rede, und könnte
dieselbe, wie ein den Regierungskreisen nahestehendes
Blatt schreibt, nur in dem Falle wieder erweckt wer-
den, wenn sich österreichischerseits Bereitwilligkeit dazu
zeigen würde. Da sich nun aber eine solche nicht
zeigt und zwischen den beiden Regierungen lesthin
keinerlei Berührungen stattfanden, so kämpft unsere
Regierung lediglich gegen die Schwierigkeiten der Er-
richtung der selbstständigen ungarischen Bank und ist
bemüht, die diesbezüglichen Zweifel zu zerstreuen. Dies
soll auch den Gegenstand der unter Vorhug des Mo-
narchen jüngst gepflogenen Berathungen gebildet haben.

Weiteren Nachrichten zufolge soll sich das Mi-
nisterium entschlossen haben, dem Reichstage bei seinem
Wiederzusammentritte über die Unmöglichkeit, die Mat-
stipulationen zu realisiren, Bericht zu erstatten, und
gleichzeitig sich vom Reichstage eine Erklärung zu
erbitten, ob die Verhandlungen fortzusetzen seien oder
nicht, womit die Vertrauensfrage aufgeworfen wäre.

Ausland. Die Konferenz in Konstantinopel
hat im Laufe der letzten Woche nichts zu Stande brin-
gen können und steht das bereits wiederholt angekün-
digte Ende dieses für die Vertreter der Mächte in
eben dem Maße ruhmlosen, wie für die Türkei ruhm-
vollen, diplomatischen Feldzuges in nächster Nähe.

Die Pforte hat ihren Standpunkt trotz des er-
neueren Hochdruckes der Botschafter nicht aufgegeben
und sollen demzufolge die Bevollmächtigten Konstan-
tinopel demnächst verlassen, was aber — etwa Rus-
land ausgenommen — nicht den definitiven Bruch der
Mächte mit der Pforte zur Folge haben wird.

Trotz Alledem hat man die Hoffnung auf eine
friedliche Beilegung der Frage noch immer nicht auf-
gegeben und man hofft, die auf heute — Samstag —
anberaumte letzte Sitzung, werde endlich doch noch zum
Ziele führen.

Ueber die nächsten Schritte der Pforte schreibt
man dem „Egl.“, daß der Sultan nach erfolgter Ab-
reise der Botschafter aus Konstantinopel ein Manifest
an seine Völker zu richten beabsichtige. Abdul Hamid
würde in demselben erklären, daß er fest entschlossen
sei, das Erbe seiner Väter unverehrt zu erhalten und
seiner Zuversicht gleichzeitig Ausdruck geben, daß ihn
in dieser Bestrebung, sie bewege sich auf welchem Ge-
biete immer, die große ottomaniische Nation um so
eher unterstützen werde, als er sich zu seiner Herrscher-
pflicht gemacht, das Reich auf Grundlage von Recht
und Freiheit und im Geiste des Jahrhunderts zu re-
gieren. Es wird ferner berichtet, daß der Seraskier
beschlossen habe, zehn Labors aus Griechen zu formiren.
Der Patriarch von Phanar ist angegangen worden, die
dahin zielenden Bemühungen des Kriegsministers zu
unterstützen, was das griechische Kirchenoberhaupt auch
versprach. Es wird hinzugefügt, daß die Pforte diese
Maßregel mehr aus politischen als militärischen Grün-
den ergriffen habe.

Aus Belgrad wird vom 16. d. M. telegraphirt:
Die Pforte richtete eine Note an die hiesige Regierung,
in welcher sie erklärt, daß sie nicht genehmigt sei, nach
Ablauf des gegenwärtigen Waffenstillstandes eine aber-
malige Verlängerung zu gewähren. Serbien möge so-
fort die Friedenspräliminarien einleiten, damit mit
Ende der Waffenruhe der definitive Frieden abgeschlossen
würde. Schließlich droht die Pforte mit dem Ein-
marsch in Belgrad, um hier seinerzeit den Frieden zu
diktiren.

Aus Petersburg wird geschrieben: „Hier ist die kriegerische Begeisterung im steten Abnehmen und namentlich ist die Begeisterung für die Serben gänzlich abgestorben. Dazu kommt noch die Krankheit des sehr beliebten Großfürsten Nikolaus, welcher leider einen Rückfall gehabt hat.“ Hingegen schreibt man einem norddeutschen Blatt Folgendes: „Die türkischen Staatsmänner konnten nicht erwarten, weder daß die europäischen Mächte umsonst ihre Vertreter in Konstantinopel versammelt haben und gegenüber einem non possumus der Pforte Alles beim Alten lassen werden, noch daß Rußland, dessen Kaiser öffentlich seine und seines Volkes Ehre, für das Los der Christen in der Türkei engagiert erklärte, das bereits gezogene Schwert ruhig wieder in die Scheide senken wird. Im Gegentheile kann kein Zweifel darüber aufkommen, daß, sobald die Türkei durch ihre hartnäckige Weigerung Rußland zwingt, mit den Waffen zu erkämpfen, was der Güte verweigert wurde, der Status quo, selbst der Status quo amélioré, nicht mehr der alleinige Preis des Sieges sein kann.“

Tagesneuigkeiten.

Erwischt! In dem nächst Zeben gelegenen Dorfe Pech-Ujfalú wurde in der Nacht vom 12. d. M. in der Lederfabrik des H. Moriz Großmann das Gitter vom Fenster ausgebrochen und ein Theil der dort befindlichen schon ausgearbeiteten Lederstücke hinausgestohlen.

Der Dieb wurde indessen, als er das entwendete Leder hier verkaufen wollte, verhaftet.

Die Nase als Arzt. Es wird uns über einen merkwürdigen Fall geschrieben. In B. einem Dorfe nächst Bartfeld geschah es, daß ein Dienstmädchen aus Unvorsichtigkeit sich eine Stecknadel ins linke Ohr gleiten ließ. Alle angewendete Mühe des Doktors, der allsogleich geholt wurde, die Nadel wieder herauszubringen, blieb erfolglos. Endlich, nach angstvoll verlebten drei Tagen fiel dieselbe beim Niesen aus der Nase, ohne die geringste Verletzung verursacht zu haben. Natürlich überlassen wir es unserem Berichterstatter, diesen Fall zu verbürgen.

Wer sich nicht meldet, muß eigenhändig Steine klopfen! Der Stadtmagistrat gibt kund, daß die auf die öffentlichen Arbeiten Bezug habende Conscription pro 1877 bereits beendet ist. Es werden daher alle diejenigen, die etwaige Einsprüche zu erheben, oder ihrer Pflicht durch Ablösung zu genügen gesonnen sind, aufgefordert, ihre diesbezüglichen Erklärungen bis zum 24. Jänner l. J. abzugeben, widrigenfalls sie außer dem einen Viertel der auf sie entfallenden Arbeit auch die übrigen drei Viertel derselben und zwar dreifach werden abzulösen haben; sonst müssen sie sich, wohl oder übel, entschließen, selber Steine zu klopfen.

Der Fasching in Zeben. Der Zebener Männer-Gesangverein veranstaltet zum eigenen Vortheile am 4. Februar eine geschlossene Tanzunterhaltung, welche im Rathhaussaale stattfinden wird.

Die Neuwahl der Repräsentanz der hiesigen ir. Cult. Gemeinde findet am 28. d. M. um 9 Uhr Vormittags im Schullokal statt.

Kurze Faschingsnachrichten. In Bartfeld veranstaltet der dortige Männer-Gesangverein am 30. Jänner eine geschlossene Tanzunterhaltung, welcher eine Gesangs-Soirée vorangeht. Bei uns sind außer dem am 3. Februar abzuhaltenden Promenade-Concerte und dem Maskenballe noch zwei Bälle angefündigt, u. z. ein Schneiderball, welcher am 28. stattfinden wird, ferner die Tanzunterhaltung der Gismenmacher-Gehilfen (am 4. Febr.). Die zwei letzteren Tanzunterhaltungen finden im kleinen Saale des „Schwarzen Adlers“ statt.

Abermals ein Kulturkampf. Die geistigen Interessen der niederen Bevölkerungsschichten unserer Stadt werden durch zahlreiche, am Plage befindliche Spiritus-Verkleiße mächtig gefördert.

Da jedoch das „rumvolle“ Streben unserer Holzacker mit der materiellen Befürzung der Regale-Pächter Hand in Hand geht, so entspinnen sich zwischen den vor den betreffenden Verkleißen zur Ueberwachung aufgestellten Organen der Pächter und den noch geistvollen Genüssen lebenden Individuen gar oft harte Kämpfe, welche lebhaft an die olympischen Spiele der Griechen erinnern.

Erst neulich hatten wir einen derartigen Fall zu verzeichnen. Gestern waren wir abermals Zeugen eines solchen.

Es wäre wahrlich an der Zeit, dem Umfuge ein Ende zu machen.

Necrolog. Am 14. des Monats verschied nach einem thätigen Leben Fräulein Pauline Ludwig. Das Leichenbegängniß fand am 17. d. M. statt. Friede ihrer Asche!

Das Concert des Künstlerpaares Fr. Sophie Menter und D. Popper, welches, wie wir anzeigen, am 24. d. M. stattfindet, dürfte ungewöhnlich zahlreich besucht sein, da die Eintrittskarten größtentheils schon vergriffen sind.

„Der Weg durchs Fenster“ so betitelt sich eines der pitantesten französischen Lustspiele. Mehrere hiesige junge Leute haben jüngst zwar nicht das Sujet — wohl aber den Titel dieses Lustspieles in einem Sebes-Kellmeier's Wirthshause neuerdings zur Geltung gebracht, wo sie bis zum Eintritte der Dunkelheit lustig zechten und hierauf, die Abwesenheit der nöthigen Geldmittel bemerkend, das Fenster benützten, um sich unbeschadet davonzumachen.

Soust pflegt man solche Gäste den Weg durchs Fenster unfreiwillig antreten zu lassen. Die Zecher, von denen hier die Rede ist, haben in Erkenntniß der Nichtigkeit der Maßregel, freiwillig diesen ehrenvollen Weg gewählt, was sie jedoch der Zahlungspflicht kaum überheben dürfte.

Die ungarische Studentendeputation welche in Konstantinopel wahre Triumphe geerntet hat, wird, wie nunmehr festgestellt ist, Samstag, den 20. d. M. Vormittags 10 Uhr, Konstantinopel verlassen, Donnerstag den 25. Nachmittags 3 Uhr, in Triest und entweder am 26. Abends oder am 27. Morgens wieder in Budapest eintreffen.

Bei Todesfällen. Das Amtsblatt bringt eine justizministerielle Verordnung vom 17. Dez., mit welcher die Präsidien der k. Gerichtshöfe und die Bezirksrichter angewiesen werden, daß bei Hinterlassenschaften, welche zur Kompetenz ihres Gerichtes gehören, in denjenigen Fällen, wo der Werth der Hinterlassenschaft ein geringer ist und den Parteien durch Inanspruchnahme eines Gerichtes, Gerichtsekretärs oder k. Notärs zu große Kosten erwachsen würden, mit der Inventurung die Gemeindevorsteherung oder der Gemeindevorsteher beauftragt werde.

Wenn ein Scharfrichter Pech hat. Vor einiger Zeit sollten in einer Stadt Cataloniens — der Name dieser Stadt wird in den spanischen Blättern nicht angegeben — zwei Delinquenten durch die Guillotine hingerichtet werden. Bei dem ersten derselben ging die Prozedur gut von statten, beim zweiten jedoch wollte der eiserne Ring, den man dabei um den Hals des Hingurichtenden legt, nicht passen, und alle Anstrengungen des Scharfrichters, denselben zurechtzuliegen, blieben fruchtlos. Letzterer holte hierauf den Ring des schon Justizirten herbei, aber auch dieser war für den Hals des Delinquenten zu klein. Dieser hatte unterdessen beinahe dreißig Minuten in Todesangst durchlebt, und sich fortwährend von seinem Henker hin- und herziehen lassen. Schließlich telegraphirte man nach Madrid um Verhaltungsbefehle, worauf König Alphonso dem Unglücklichen sogleich vollen Pardon gewährte.

Fruchtpreise vom 19. Jänner 1877.

Woggen per 100 Kilogr.	fl.	8.—	9.—
Weizen „ 100 „	„	11.—	12.50
Gerste „ 100 „	„	5.50	6.50
Hafer „ 100 „	„	5.—	6.25
Malz „ 100 „	„	—	—
Erbsen „ 100 „	„	8.—	10.—
Linsen „ 100 „	„	9.—	12.—
Bisolen „ 100 „	„	10.—	10.50
Erdäpfel „ 100 „	„	2.50	—

Die in **Ofen** am 13. Jänner gehobene Zahlen: **77, 66, 39, 68, 15.**

Die nächste Ziehung ist am 27. Jänner 1877.

Die in **Prag** am 17. Jänner gehobene Zahlen: **2, 51, 8, 66, 3.**

Die nächste Ziehung am 31. Jänner 1877.

Felelős szerkesztő: **Kyss Géza.**

Kiadó-tulajdonos: **Az Eperjesi Bankegylet.**

Hirdetmény.

Sáros-megye Varjufalu községében egy circa **120 hold rét s szántóföld,** és **25 hold erdőből álló tagosított birtok** a hozzá tartozó egy új lakóház, és gazdasági épületekkel szabad kézből eladó — a közelebbi feltételeket megtudhatni **Körtvélyessy Szilárd** urnál, **Varjufalván.** 29 1—3

34 **Eladó.** 1—3

A **szinye-lipóczi** határban 290 hold föld az ahhoz tartozó rétségekkel szabad kézből eladandó.

A feltételek **Keczer-Szinyey Zsófia** urhölgnél tudhatók meg.

57. szhoz.

Arlejtési hirdetmény.

A Budapest-kassa-dinklai államuton Zboró mezővárosában lévő 235. sz. a. híd helyreállítására a nagyméltóságú m. k. közmunka s közlekedési Ministerium által folyó évi január hó 13-án 1877/78. sz. a. kelt rendeletével oszt. ért. 2000 frt 22 kr. költség öszeggel engedélyeztetvén, ezen munka végrehajtásának biztosítása végett az alulirt kir. építészeti hivatalnál (Eperjesen Klein féle házban) 1877-ik évi február hó 12-én déli 10 órakor zárt írásbeli tárgyalás fog tartatni. — A vállalkozni szándékozók felhivatnak tehát, miszerint írásbeli — 10%-nyi bántpénzzel ellátott — szabályszerűleg belyezett ajánlataikat jól lepecsételve, a fentebbi nap délelőtti 10 órájáig benyújtani sziveskedjenek, mert ezen határidőnek elteltével beérkező ajánlatok figyelembe nem vétetnek, és felbontatlanul vissza fognak adatni, — a vonatkozó előmérték, költségvetés és építési feltételek minden nap hivatalos órákban a hivatalnál betekinthetők. — Bántpénz lehetőleg készpénzben, — állami kötvényekben, — földhitelei intézeti zálog levelekben, — vagy a magyar állam által garantított vasuti elsőbbségi kötvényekben is, a pesti tőzsde napi árfolyama szerint. A Sárosmegyei m. k. állam építészeti hivatalból. Eperjesen, az 1877-ik évi január hava 18-ról.

Forgács József,
kir. főmérnök.

Nyomatott az „Eperjesi Bankegylet“ könyvnyomdájában Eperjesen.

Hirdetmény.

Szab. kir. Eperjes városa tanácsa részéről közhírré tétetik, hogy az 1877. évre vonatkozó közmunka öszeírás befejeztetvén, betekintés és esetleges felszólamlásnak érvényesíthetése végett közszemlére kitétetett; továbbá köztudomásra hozatik — hogy a közmunka kötelezettséget megváltani szándékozók ebbeli kívánságokat mennyiben azt a közmunka öszeírásnál nem érvényesítették, a városi házipénztárnál f. 1877. évi január 24-ig annál biztosabban jelentésk be mennyiben későbbi bejelentésük figyelembe nem vétetnek, s az illetők — a tartozó közmunka $\frac{1}{4}$ -ének köteles megváltásán kívül közmunka kötelezettségek felmaradt $\frac{1}{4}$ -részét a váltási díjnak különbeni 3-szoros behajtásának terhe alatt — természetben leszolgáltatni kötelesek lesznek. Kelt Eperjesen 1877. évi január 15-én tartott városi tanács ülésből.

Kovács Gyula
h. főjegyző.

Bürg. Bräuhaus Eperies.

Wir empfehlen hiermit einem P. I. Publikum unsere als vorzüglich erzeugte

Presshefe,

selbe ist täglich in den Bräuhauslokalitäten frisch zu beziehen.

Preis pr. halb Kilo 40 kr.

Bei größerer Abnahme gewähren wir einen entsprechenden Rabatt; mit dem Bemerkten, daß nicht verwendete Presshefe nach 2 Tagen anstandslos umgetauscht wird.

33 1—3

Ign. Klein & Comp.

Kiadó szállás

főutca, 12. sz. emelet, 1—2

4 szoba és mellékletei
april 1-től.

Die Filiale

der
Holz- & Metallsarge-Niederlage

von
Karl Lintner aus Eperies

26 befindet sich bei Herrn **Stefan Skvarla**

in Zeben.

woselbst sämtliche **Leichen-Einrichtungen** in größter Auswahl stets zu den billigsten Preisen vorrätig sind.

Zu kaufen gesucht.

Alterthümliche Waffen, wie:
Säbel, Gewehre, Pistolen,
Fokos, etc. 2—2

Wer? sagt die Administration dieses Blattes.

Az eperjesi társadalmi-egylet

(fekete sas szálloda)

régi hirlap papir készletét
folyó évi január 28-án
vasárnap délután 3 órakor fogja
árvereztetni. 32

A felsőmagyarországi első ipar-
és hitelbank és az eperjesi takarékbank
és hitelegylet részvényesei, ezennel
tisztellel meghívotnak a **f. é. február 15-én** d. u. 3 órakor, szab. kir. Eperjes városában, a megyeház tanácskozási termében tartandó
KÖZGYÜLÉSRE.

A tanácskozás tárgyai lesznek:

1. Az igazgatóság jelentése a mult üzletév eredményéről s a mérlegek előterjesztése. 20
2. A felügyelő bizottság jelentése.
3. Az osztalék meghatározása.

Eperjes 1877. január 1J-én.

Az Eperjesi Bankegylet
igazgatósága.